

Книгата на Даниил – Числото седем

Седем царе

Jeff Pippenger

2023-12-02

Седемте гръмотевици представляват историята от 1798 година до 22 октомври 1844 година. Тази история беше предобразена от последните седем царе на Юдейското царство — от Манасия през 677 г. пр. Хр. до Седекия през 586 г. пр. Хр.

В свещените реформаторски линии една характерна черта на овластяването на първия ангел е символ, който обозначава нещо световно. На 11 август 1840 г. вестта на първия ангел бе овластена и след това вестта бе занесена до всяка мисионска станция по света.

„Адвентното движение от 1840–44 г. беше славно проявление на Божията сила; вестта на първия ангел беше занесена до всяка мисионерска станция по света.“ Великата борба, 611.

В пророчески план в онова време ангелът от Откровение 10 слезе и постави единия си крак на земята, а другия — на морето. Сестра Уайт определи това като символ на световния обхват на вестта.

„Положението на ангела, с единия крак върху морето, а с другия върху сушата, означава широкия обхват на провъзгласяването на вестта. Тя ще прекоси широките води и ще бъде прогласена в други страни, дори по целия свят.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, том 7, с. 971.

Провъзгласяването от Кир на първия указ беше всемирен указ.

А в първата година на Кир, персийския цар, за да се изпълни словото Господне чрез устата на Еремия, Господ подбуди духа на Кир, персийския цар, така че той прогласи по цялото си царство и също го изложи писмено, казвайки: Така казва Кир, персийският цар: Господ, небесният Бог, ми даде всички земни царства; и Той ми заповяда да Му съградя дом в Йерусалим, който е в Юдея. Кой измежду вас е от целия Негов народ? Богът му нека бъде с него, и нека възлезе в Йерусалим, който е в Юдея, и нека съгради дома на Господа, Израилевия Бог (Той е Богът), който е в Йерусалим. И всеки, който е останал на някое място, където пребивава, нека бъде подпомогнат от мъжете на мястото си със сребро, и със злато, и с имот, и с добитък, освен доброволния принос за Божия дом, който е в Йерусалим. Тогава станаха началниците на бащините домове на Юда и Вениамин, и свещениците, и левитите, с всички, чийто дух Бог беше подбудил, за да възлязат и да съградят дома Господен, който е в Йерусалим. Ездра 1:1–4.

Точно както първият ангел беше занесен до всяка мисионска станция по света на 11 август 1840 г., Кир се представя като цар на „всичките царства на земята“, когато прогласява първия указ. Слизането на ангела от Откровение 10, ангела, когото сестра Уайт определя като „не по-малко личност от Исус Христос“, притежава същите пророчески

характеристики като могъщия ангел от Откровение 18. Сестра Уайт посочва, че предназначението на първия ангел беше същото като предназначението на ангела от Откровение 18.

„Исус възложи на могъщ ангел да слезе и да предупреди жителите на земята да се приготвят за Неговото второ явяване. Когато ангелът напусна присъствието на Исус в небето, пред него вървеше извънредно ярка и славна светлина. Беше ми казано, че неговата мисия е да озари земята със своята слава и да предупреди човека за идващия Божи гняв.“ Ранни писания, 245.

Упълномощаването на първия ангел е символ, който подчертава един световен елемент. Първата вест във времето на Христос бе надарена със сила при кръщението на Христос. Писанията свидетелстват, че целият Израил излезе в пустинята, за да чуе вестта на Йоан.

Тогава излизаха при него Иерусалим, цяла Юдея и цялата околност на Йордан; и се кръщаваха от него в Йордан, като изповядваха греховете си. Матей 3:5, 6.

Служението на Христос беше насочено към древния Израил и в този пророчески смисъл целият свят беше привлечен към Йордан, мястото на Христовото кръщение. Но обредът на кръщението и онова, което той представляваше, когато Христос беше кръстен, беше насочено към целия свят.

Името Йоаким означава „Бог ще въздигне“, и при кръщението на Христос, когато Йоан изведе Христос из водата, образът на „въздигането“ от воден гроб се превърна в елемент на това овластяване. В първите четири стиха от Ездра, които вече цитирахме, пети стих определя отклика на онези, които чуха указа, с думите: „Тогава станаха началниците на бащините домове на Юда и Вениамин, и свещениците, и левитите, с всички ония, чийто дух Бог бе подбудил, за да отидат нагоре и да съградят дома Господен, който е в Йерусалим.“ Когато първата вест е овластена, настъпва въздигане, както е представено чрез името Йоаким.

На 11 септември 2001 г. първата вест на мощното движение на третия ангел бе овластена, както е предобразено чрез овластяването на първата вест на мощното движение на първия ангел. Сестра Уайт коментира разрушаването на Кулите близнаци на тази дата.

„Сега идва ли вестта, че аз съм заявила, че Ню Йорк трябва да бъде пометен от приливна вълна? Това никога не съм казвала. Казвала съм, когато гледах как там се издигат големите сгради, етаж след етаж: „Какви страшни сцени ще се разиграят, когато Господ се надигне, за да разтърси ужасно земята! Тогава ще се изпълнят думите на Откровение 18:1–3.“ Цялата осемнадесета глава на Откровение е предупреждение за онова, което идва върху земята. Но нямам никаква особена светлина относно това какво предстои на Ню Йорк, освен че зная, че един ден големите сгради там ще бъдат съборени чрез обръщането и преобръщането на Божията сила. От светлината, която ми е дадена, зная, че в света има погибел. Една дума от Господа, едно докосване на Неговата могъща сила — и тези масивни постройки ще паднат. Ще се разиграят сцени, чиято ужасност не можем да си представим.“ Review and Herald, 5 юли 1906 г.

При овластяването на първата вест в историята на сто четиридесет и четирите хиляди Господ „се надигна“, за да „разтърси страшно земята“. Името Йоаким символизира овластяването на първата вест. На 11 август 1840 г. Господ се надигна от Своя престол, слезе на земята и застана върху сушата и морето. При първия указ на Кир верните се надигнаха. Йоаким е символ не просто на идването на първия ангел, но също така представлява и овластяването на първия ангел.

Йоаким представлява първия от последните трима царе, но също така представлява и петия от седемте царе, които водят до разрушението на Ерусалим. Имената на тези седем царе са много показателни. Тези седем царе бяха Манасия, Амон, Йосия, Йоахаз, Йоаким, Йоахин и Седекия.

В историята на милеритите Манасия представлява времето на края, през 1798 година. Манасия означава „причиняващ забравата“, и именно през 1798 година блудницата Тир е забравена за седемдесет години. Манасия беше един от най-нечестивите царе и притежава пророчески характеристики, които следва да бъдат взети под внимание.

Последните седем царе на Юда представляват историята на седемте гръмове от 1798 година до 22 октомври 1844 година. Манасия беше първият от седемте царе и като първи цар от седемте той беше прообраз на Седекия, последния от седемте царе. Исус винаги отъждествява края с началото. Седекия, последният цар от седемте, бе отведен в робството на вавилонския плен. Първият цар от последните седем царе също бе отведен във вавилонски плен, като прообразяваше отвеждането на последния цар във вавилонски плен.

И Господ говори на Манасия и на народа му; но те не искаха да послушат. Затова Господ доведе върху тях военачалниците на войската на асирийския цар, които хванаха Манасия сред тръните, оковаха го с вериги и го отведоха във Вавилон. А когато беше в скръб, той се помоли на Господа, своя Бог, и се смири много пред Бога на бащите си, и Му се помоли; и Той се умилистави към него, и чу молбата му, и го върна отново в Ерусалим, в царството му. Тогава Манасия позна, че Господ е Бог. 2 Летописи 33:10–13.

Преживяването на Манасия да познае, че Господ е Бог, се осъществи чрез това, че бе отстранен от царството си, а след това възстановен в царството си. Навуходоносор, както и Манасия, позна Господа, когато бе отстранен от царството си и след това възстановен.

А в края на дните аз, Навуходоносор, подигнах очите си към небето, и разумът ми се върна, и благослових Всевишния, и прославих и почетох Онзи, Който живее довека, Чието владичество е вечно владичество, и Чието царство е от поколение в поколение; и всички земни жители се считат за нищо; и Той постъпва според волята Си сред небесното воинство и между жителите на земята; и никой не може да възпре ръката Му или да Му каже: Какво вършиш? В същото време разумът ми се върна; и за славата на царството ми се върнаха честта и блясъкът ми; и съветниците ми и велможите ми ме потърсиха; и бях утвърден в царството си, и към мене се прибави превъзходно величие. Сега аз, Навуходоносор, възхвалявам и превъзнасям и почитам Небесния Цар, Чиито дела са все истина и Чиито пътища са съд; и Онзи е силен да смири онези, които ходят в

гордост. Даниил 4:34–37.

Опитността на Манасия се изпълни върху Навуходоносор. Манасия представя „времето на края“ в историята на последните трима юдейски царе и настъпването на пророчеството за седемдесетте години плен. Навуходоносор представя „времето на края“ в историята на трите указа, също както 1798 г. беше „времето на края“ в историята на седемте гръма. В току-що цитираните стихове разумът на Навуходоносор му се върна „в края на дните“. „Краят на дните“ също е посочен в дванадесета глава на Даниил.

Но ти върви по пътя си до края; защото ще почиваш и ще застанеш в дела си в края на дните. Даниил 12:13.

„Краят на дните“ в дванадесета глава на Даниил е „времето на края“, защото на Даниил му бе казано да върви „докато настане краят“. В онова време Даниил щеше „да застане в дела си“. „Да застане в дела си“ означава да изпълни предназначението си, което Даниил стори, когато книгата му бе разпечатана в края на дните, което е „времето на края“. В онова време щеше да има „увеличаване на знанието“, което мъдрите щяха да разберат. В края на дните на Навуходоносор неговото „разумение“ му се върна.

„Когато Бог възлага на един човек специално дело, той трябва да стои в своя жребий и на своето място, както стоеше Даниил, готов да откликне на Божия призив, готов да изпълни Неговата цел.“ Manuscript Releases, том 6, с. 108.

Манасия представлява „времето на края“ в историята на тримата последни царе на Юда, а Навуходоносор представлява „времето на края“ в трите указа. След Манасия дойде синът му Амон.

Амон означава „обучение“ и представлява периода от време, когато имаше „увеличаване на знанието“, което щеше да обучи „мъдрите“ в посланието, което бе разпечатано. След Амона дойде Йосия — единственият цар от седемте, който има сравнително добра, макар и сложна, пророческа история.

Йосия означава „основата на Бога“ и представлява утвърждаването на истините, които бяха разпечатани във „времето на края“. Увеличаването на знанието, представено чрез Амон, бе събрано и подредено от Уилям Милър чрез ръководството на Гавриил и други свети ангели. Делото на Милър е представено чрез името Йосия, защото той положи основите на движението. Има още много неща, които могат да бъдат посочени относно Йосия, но ние ще преминем към неговия син Йоахаз.

Йоахаз беше на двадесет и три години, когато започна да царува; и царува три месеца в Йерусалим. А името на майка му беше Хамутал, дъщеря на Еремия от Ливна. И той вършеше онова, което беше зло пред Господа, според всичко, което бяха вършили бащите му. И фараон Нехао го окова във вериги в Ривла, в Ематската земя, за да не царува в Йерусалим; и наложи на земята данък от сто таланта сребро и един талант злато. И фараон Нехао направи Елиаким, сина на Йосия, цар вместо баща му Йосия, и промени името му на Йоаким; а Йоахаз отведе; и той дойде в Египет и умря там. 4 Царе

23:31–34.

Йоахаз означава „Йехова е хванал“, и той беше хванат от фараона Нехао. Йоахаз, синът на Йосия, беше хванат от фараона Нехао и заменен от брат си Елиаким, което означава „Бог на издигането“. След това фараонът Нехао промени името на Елиаким на Йоаким, което означава „Бог ще се издигне“. Промяната на име е символ на заветно взаимоотношение, и при овластяването на първата вест Бог влиза в завет с един народ, докато едновременно отминава един предишен заветен народ.

На 11 август 1840 г. Османската империя, която бе представена чрез четири ветрища, пуснати за триста деветдесет и една години и петнадесет дни, бе въздържана, или, както означава Йоахаз, бе „хваната“. В същото време Елиаким бе поставен за цар и името му бе променено на Йоаким, което означава „Бог ще въздигне“. След Йоаким дойде синът му Йоахин, който има три имена в Писанията.

Името Йехония означава „Господ ще постави и утвърди“. Той беше син на Йоаким и бележи идването на втория ангел през пролетта на 1844 г., когато Бог „постави и утвърди“ новия, истински, протестантски рог. Вестта на втория ангел беше укрепена от вестта на Среднощния вик, а имената Йехония и Хония означават „Бог ще утвърди“. Трите имена, всяко със същото значение, представят присъединяването на Среднощния вик към вестта на втория ангел. Именно при последното изливане на Светия Дух по време на Силния вик сто четиридесет и четирите хиляди биват запечатани. Запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди беше предобразено в Среднощния вик на милеритското движение, а Йехония, наричан още Йехония и Хония, е символ на запечатването.

„Заклевам се в живота Си“, казва Господ, „дори и Хония, синът на юдейския цар Йоаким, да беше печатен пръстен на дясната Ми ръка, пак бих те изтръгнал оттам. И ще те предам в ръката на ония, които дирят живота ти, и в ръката на ония, от чието лице се боиш, именно в ръката на Навуходоносор, царя на Вавилон, и в ръката на халдейците. И ще изхвърля тебе и майка ти, която те е родила, в друга страна, гдето не сте се родили; и там ще умрете. А в земята, към която желаят да се върнат, там няма да се върнат. Нима този човек Хония е презрян, строшен идол? Нима е съд, в който няма благоволение? Защо са изхвърлени той и потомството му и са захвърлени в земя, която не познават? О, земя, земя, земя, чуй словото Господне.“ Еремия 22:24–29.

Йоахин, Йехония и Хония представят времето на запечатването, когато към вестта на втория ангел се присъединява вестта на Среднощния вик. Той представя времето на запечатването на неразумните. Нечестивият цар представя онези, които са неразумните лаодикийски девици, които във времето на запечатването са определени да приемат белега на звяра, тъй като завинаги са изплюти от устата на Господа.

Печатът на Божията десница е Неговият печат, а онези, които биват избълвани от устата на Господа по време на запечатването на сто четиридесет и четирите хиляди, са противопоставени на Зоровавел, мъжа, който държеше отвеса на „седемте времена“ в ръката си.

Говори на Зоровавел, управителя на Юда, като кажеш: Ще разтърся небето и земята; и ще съборя престола на царствата, и ще унищожа силата на царствата на езичниците; и ще съборя колесниците и онези, които се возят в тях; и конете и ездачите им ще паднат, всеки от меч на брата си. В онзи ден, казва Господ на Силите, ще те взема, о, Зоровавеле, Мой служителю, сине Салатиилов, казва Господ, и ще те направя като печатен пръстен; защото Аз те избрах, казва Господ на Силите. Агей 2:21–23.

„Камъкът на препъване“, който е „седемте времена“, е „отвесът“ в ръката на Зоровавел, и той е представен като „печатния пръстен“, който Бог употребява, за да запечата сто четиридесет и четири хиляди. Печатният пръстен, или „знакът“, се поставя върху онези, които „въздишат и плачат“ за мерзостите, които се вършат в Ерусалим. Въздишането и плачът разкриват опитността на онези, които са запечатани, и въздишането и плачът са символ на техния вътрешен отклик към лекарството на „седемте времена“. Това е изповед за техните грехове и за греховете на бащите им. Това е признанието, че не са ходили с Бога и че Бог не е ходил с тях още от разочарованието на 18 юли 2020 г. Това е изпитът, който бе издържан неуспешно през 1863 г., през периода, когато Филадельфия преминаваше към Лаодикия. То предобразяваше периода от време, когато онези, представени от Хония, завинаги се утвърждават като безумни лаодикийски девици, а онези, представени от Зоровавел, завинаги се утвърждават като мъдри филиделфийски девици.

След Йоихин дойде Седекия, последният от седемте царе. Както Манасия представляваше 1798 година и „времето на края“, така Седекия трябва да представлява 22 октомври 1844 година, когато видението щеше да „говори и да не излъже“. Седекия е име, съставено от съчетанието на две еврейски думи. Едната дума е „Йехова“, а тя е съчетана с думата, която в Даниил, осма глава, четиринадесети стих, е преведена като „очистено“. Седекия означава очистването на Божия храм, което започна на 22 октомври 1844 година.

Последните седем царе на Юда представят прогресивната история от 1798 година до 22 октомври 1844 година. Йоаким е символът на 11 август 1840 година, което от своя страна представя 11 септември 2001 година. Той е символ на овластяването на вестта на първия ангел и е въведен в първия стих на първа глава на книгата Даниил. Следователно обстановката и контекстът на първа глава на книгата Даниил са овластяването на вестта на първия ангел, както е представено в десета глава на Откровение. В десета глава на Откровение Христос слезе с малка книжка в ръката Си, която на Йоан бе заповядано да изяде. Ето защо първото изпитание в книгата Даниил е свързано с ядене.

Ще продължим тези теми в следващата статия.

И ми каза: Сине човешки, накарай корема си да яде и напълни утробата си с този свитък, който ти давам. Тогава го изядох; и в устата ми беше сладък като мед. Езекиил 3:3.